

3 JAAR KOFFIE Queen

HET CIJFER + EEN WEDSTRIJD

3 Hiep! Hiep! En nog eens hiep! En evenzoveel kaarsjes! Want de KoffieQueen, de bevallige steun en lekker geurende toeverlaat voor cafeinejunks – en wie is dat niet tijdens deze tiendaagse genaamd TAZ – bestaat binnenkort drie jaar. Hoera! En proficiat! U bent trouwens van harte welkom om dit heuglijke feit mee te vieren: dame Dorine & haar team schenken ze eens goed vol op zondag 28 augustus, vanaf 14 uur, op BudaBeach in Kortrijk. (U weet wel, Kortrijk, dat is die sympathieke randgemeente van Oostende, even landinwaarts.) Maar dat is niet alles: op die dag stelt de Queen ook een nieuwe feestmobiel voor, een broertje voor de koffiecavaran, Marcel genaamd, die nu al enkele jaren Café Koer met straffe koffie verblijdt. Met deze nieuwe wagen mikt Dorine op liefhebbers van cava, aperitiefhapjes en andere lekkernijen – misschien een idee dus voor een trouwpartij in uw familie of vriendenkring deze nazomer...? En het goede nieuws houdt niet op, want exclusief voor het TAZ-publiek organiseert de Queen een exclusieve proeverij van verschillende soorten cava, waarbij ze hoopt op intelligente feedback bij het kiezen van haar toekomstige huismerk. Voelt u zich al aangesproken? Houdt u van een glaasje bubbels zo van tijd tot tijd? Ja? Het volstaat om onderstaande vragen te beantwoorden, ze op een briefje te bezorgen bij de Queen zelve, vandaag tussen 10.30 en 22 uur, en duidelijk uw naam en telefoonnummer te vermelden. Een onschuldige, door te veel cafeïne trillende hand doet de rest. O ja, u moet zich kunnen vrijmaken op woensdag 3 augustus om 17 uur. Plaats van de proeverij is het gezellige hoekje van de KoffieQueen op Café Koer.

Vraag 1: Ook curator Josse De Pauw is een fan van de KoffieQueen. Dagelijks komt hij langs voor een shot. Maar wat bestelt hij, telkens weer?

A warme chocomelk / **B** cappuccino / **C** espresso

Vraag 2: Het nieuwe broertje van koffiecavaran Marcel krijgt uiteraard ook een naam. Hoe luidt die?

A Jos / **B** Maurice / **C** Chantal

De vijf winnaars worden persoonlijk gecontacteerd. DJ Sava zorgt tijdens de degustatie voor een passend muziekje. Veel succes alvast! *Bubble away!*

OPROEP

OPROEP: BALLET DOMMAGE ZOekt
VANDAAG 1 AUGUSTUS EEN HONDERTAL
MENSEN DIE EEN DAK OMHOOG
WILLEN TILLEN VOOR HET BOUWEN
VAN EEN KERK! LANGESTRAAT 103
VAN 11U TOT 22U.
ALTIJD WELKOM

JONG MUZIEK: MAARTEN LINGIER

Klassiek geschoold is pianist Maarten Lingier wel, wereldvreemd allerminst. Getuige daarvan de nummers van Stevie Wonder en Zap Mama die hij in zijn optredens smokkelt. De liefde voor de piano begon op zijn zesde. “Er stond thuis een piano en ik heb die vanaf de eerste aanslag nooit meer losgelaten. Ik merk dat ik na een week vakantie vanzelf op tafel begin te tokkelen. (lacht) Sinds mijn zevende volg ik klassiek, op mijn twaalfde is jazz er bijgekomen. Volgend jaar ga ik die twee ook combineren aan het conservatorium in Amsterdam. Geen idee of dat haalbaar is, maar ik ga het er toch op wagen. De weg is nog lang, maar uiteindelijk hoop ik mijn eigen stijl te ontwikkelen. Die herkenbaarheid is eigen aan alle groten. Aan klassiek apprecieer ik vooral het verhaal dat je zelf bij de muziek kan dromen, aan jazz de spanning als je samenspeelt met iemand als Steven De Bruyn die geen noten kan lezen. Dan moet je volledig op het gehoor, en dus op het gevoel spelen. Druk voor straks voel ik niet. Bij een recital is dat anders, dan gaat het om het werk van een half jaar dat je op die ene avond brengt. 's Morgens treden we op met een trio, in Club Terminus komt er een zangeres bij. Dan gaat het vrij breed, van pop en jazz tot samba.” (JD)

VANDAAG OM 11U30 IN FORT NAPOLEON, OM 17U IN CLUB TERMINUS

COLOFON

Redactie: Steven Heene, Marieke Rummens, Evelyne Coussens, Carmen Van Cauwenbergh, Jens D'Hondt, Arne De Wilde, Margo Van Syngel, Filip Tielens, Hannes Dereere, Simon Vandekerckhove

Fotografen: Kristien Verhoeven, Christophe Brysse, Nick Develder, Frank Keirsebilck, Leo van der Noort, Linda Lemmen, Patrick De Spiegelaere

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: LUC MUYLEAERT,
TARTART VZW, JAN DECLERCKSTRAAT 2, 8400 OOSTENDE

TAZETTE #5

THEATERAANZEE.BE

MAANDAG 01/08/2011

INTERVIEW: TOM STRUYF 'ALLES WAT BUITEN DE HOKJES VALT INTERESSEERT ME'

Hoe erg is het om bedrogen te worden in een ontmoeting die je diep raakt en die je onlosmakelijk verbindt met de persoon die je bedriegt? Theatermaker Tom Struyf maakte het in Lissabon mee met de mysterieuze Tatiana Aarons, wij maken het op dezelfde manier mee met Tom Struyf. Want wat zijn acteurs anders dan handelaars in bedrog? Het residu van Struyfs buitenlandse ervaring is de fascinerende voorstelling *The Tatiana Aarons Experience*.

Plots gaat het hard voor Tom Struyf: de Vlaamse theatermaker, die in 2007 afstudeerde aan de Toneelacademie Maastricht, verdween kort daarna naar Nederland waar hij als acteur bij het Onafhankelijk Toneel werkte en tussendoor zijn eigen projecten creëerde. In Vlaanderen bleef hij een beetje onder de radar, tot zijn toneelmonoloog *The Tatiana Aarons Experience* een *strike* bleek: *The Tatiana Aarons Experience* staat niet alleen op TAZ, maar werd dit jaar ook geselecteerd voor het Theaterfestival in Brussel. *Welcome home*, Tom Struyf!

In 2007 maakte je in Vlaanderen nog 'huiskamervoorstellingen', waarbij je een huiskamer ombouwde tot intimistische toneelscène. Hoe is je werk daarna geëvolueerd?

Struyf: “Moeilijke vraag. Ik heb nog steeds niet het gevoel een bepaalde vormelijke 'stijl' te hebben. Maar inhoudelijk merk ik wel dat het altijd gaat over de scheidslijn tussen verschillende realiteiten: voorstellingen als *Peepshow* maar ook *El Gran Teatro del Mundo* gingen over het spel dat wij allemaal spelen en de rol die mensen in het leven tegenover elkaar aannemen. De grens tussen theater en leven onderzoeken, theater binnenbrengen in het leven, het oproepen van verschillende werkelijkheden... Op de een of andere manier gaat mijn werk altijd over liegen en bedriegen, perceptie en werkelijkheid.”

In *The Tatiana Aarons Experience* hou je een lecture-performance over je ontmoeting in Lissabon met Tatiana Aarons, 'studente aan de universiteit van Johannesburg'.

Je vertelt je verhaal heel gedetailleerd en met veel bewijsmateriaal, zodat alles erg geloofwaardig lijkt. Maar hoeveel is waar en wat is vals?

“*The Tatiana Aarons Experience* is gebaseerd op waargebeurde feiten maar ook op niet-waargebeurde feiten. (lacht) En voor de voorstelling doet het er ook helemaal niet toe wat waar is en wat niet. Er zijn mensen die helemaal meegaan in het verhaal en zich geen vragen stellen, en er zijn er die niet goed weten wat ze ervan moeten denken. Net die twijfel vind ik boeiend. We leven in een maatschappij waarin alles helder moet zijn en moet passen binnen bepaalde hokjes, waarin alles wat tussen die hokjes ligt ontkend wordt. Terwijl mij enkel interesseert wat tussen de hokjes valt.”

Is er iemand die de ware toedracht kent?

“Behalve ik, niemand. Straffer nog: er zijn mensen die wisten hoe het zat, omdat ik hen tijdens het maken van de voorstelling in vertrouwen heb genomen, maar die na het zien van de voorstelling vergeten zijn wat ze al wisten.”

Je beschrijft niet alleen je wedervaren met haar, maar ook de psychologische mechanismen die er bij jezelf voor zorgen dat je daar in Lissabon overkomt wat je overkomt.

“Ja, omdat er altijd twijfel bestaat over wat de realiteit is. Je kunt volledig meegaan in *The Tatiana Aarons Experience*, maar je kunt je ook voortdurend de vraag stellen of het niet allemaal anders is dan je denkt – wat tenslotte in het

leven ook aan de hand is. Wanneer je met mensen praat, interpreteer je wat ze zeggen op een bepaalde manier, maar je blik is subjectief, wat je ziet en begrijpt zit in je hoofd.“

Op een bepaald moment in de voorstelling neem je de beslissing om een voorstelling te maken rond Tatiana Aarons – op dat moment ontvouwt zich voor mij de parallel tussen jezelf en Tatiana. Zij speelde met empathie en met jouw verlangen om haar te geloven – jij doet hetzelfde met ons, je publiek.

“Is dat niet wat elke theatermaker doet? Los van de stijl of stroming die je als theatermaker aanhoudt, is elke maker bezig met een poging om mensen dingen op een andere manier te laten zien, om de realiteit op een minder evidente wijze te belichten.”

Het klinkt een beetje alsof *The Tatiana Aarons Experience* een extatische ervaring is.

“Ik merk wel dat alle mensen er achteraf heel erg mee bezig zijn. Gisteren zei ik iemand na de voorstelling dat ze echt het gevoel had Tatiana Aarons nu te kennen. En dat vond ik wel een mooi compliment.” (EC)

**VANDAAG EN 03-05/08 OM 16U
CONFERENTIEZAAL STADHUIS**

TELEX

Middagshow: brood en spelen! Een late night show maar dan op volle noen! Gentse loetjes Renée en Margriet (actrices Magda Vandewalle en Tania Van der Sanden) interviewen jong talent en gevestigde waarden uit het TAZ-programma. Met gratis soep en brood voor iedereen die horen, zien en eten wil! Op dinsdag 2, donderdag 4 en zaterdag 6 augustus, telkens van 12u30 tot 14u in Club Terminus. Toegang gratis. Morgen ontvangen Renée en Margriet speciale gasten Marijke Pinoy, Marie Vinck en Stef Aerts (*Ginds, tussen de netels*). Uit het Jong Theater: Ilmer Rozendaal (*Medea*), Bart Vanvoorden (*Kein Applaus für Scheisse*), Nick Steur (*FREEZE!*) en Lisa Verbelen (*Mur*), de Vliegende reporter Evelyne Coussens (*TAZettel Zone 09*) en muziek van Aidi (laureaat Jong Muziek 2006).

Vandaag in het Familiepark: om 14u30 leest Rik Verheye voor en Joep Conjaerts speelt muziek om 15u30 en 17u30. Of ontdek het talent van Kunstencentrum De Werf uit Brugge en ga naar de voorstellingen *Meesterwerk* en/of *Abel en Kain* om 13u30 of 16u30.

Exclusief vandaag: twee films van Jan Decorte te zien in Ciné Rialto: *Pierre* om 16u en *Hedda Gabler* om 20 uur. Enkel vandaag en dan, misschien, nooit meer.

Laatste kans om Josse De Pauw aan het werk te zien tijdens TAZ! Vandaag speelt hij nog *Die Siel van die Mier* om 15u en 19u en ‘s avonds zingt hij enkele duetten met Jong Muziek laureate Ellen Schoenaerts om 22u op Café Koer.

RECENSIE MENUET JONG THEATER

TG Vagevuur belooft theater te maken dat zijn naam tegenspreekt: geen middelmatig compromisje tussen hemel en hel, maar theater dat radicaal kiest en de toeschouwer confronteert. Die beginselverklaring strookt niet helemaal met *Menuet*. Vagevuurs bewerking van Louis Paul Boons roman uit 1955 is juist een bijzonder uitgebalanceerde voorstelling, niet wereldschokkend in concept maar stevig in regie en spel. En laat ons daar vooral niet rouwig om zijn.

Menuet is een bevreedend drieluik waarin de dans tussen een man, zijn vrouw en hun dienstmeisje uitmondt in de nihilistische vaststelling dat echte verbondenheid tussen mensen onmogelijk is. Vanuit drie verschillende standpunten wordt dezelfde *tranche de vie* verteld. Man, vrouw en meisje handhaven zich ternauwernood in een onderhuids zwellende toestand van afkeer en verlangen, tot een onverhoedse zwangerschap het menuet herschrijft tot kwartet en de huid finaal openscheurt.

De man zelf komt het eerst aan het woord, en in de precieze woorden van meester-observateur Boon legt hij zijn ziel bloot: hij is een sensitieve eenzaat, een eeuwige twijfelaar, die zich achter stapels kranten verschuilt en vanachter die barrière misantropisch het menselijk gewriemel aanschouwt: “Mensen zijn niet samen om elkaar iets mee te delen, maar om elkaar te overtroeven”. Vinden de anderen zichzelf de spil van de/hun wereld, dan ziet de man zichzelf als een versplinterd wezen zonder houvast. Met de komst van het dienstmeisje, die niet toevallig als tweede het woord krijgt, treedt een verwante het huis binnen. Ook het meisje observeert de wereld vanop grote afstand – alleen is zij zoveel jonger, en is alles voor haar veeleer een curieuze ontdekkingstocht, een wrede spel dat ze speelt met Het genot van een sensuele Lolita. Ook zij zoekt naar wat er onder de huid zit, naar wat zich buiten de lijntjes bevindt. Dan is er nog de echtgenote, die de lezer doorheen de blik van man en meisje al heeft leren kennen als oppervlakkig en onvrouwelijk. Maar Boon corrigeert vol mededogen dat beeld, door ook haar in een derde luik een stem te geven: onder die pronte bundel handelingsvermogen en wilskracht blijkt eveneens een gevoelig, twijfelend mens te schuilen. De vrouw is niet onnadenkend, ze heeft er enkel bewust voor gekozen niet te denken, vanuit de pragmatische overtuiging dat dat de mens niet vooruit helpt in zijn leven. Toch moet ook zij ervaren dat ondanks ratio en werklust het leven niet maakbaar is, maar gruwelijke en onvoorspelbare sprongen maakt. Het vernietigt haar hoop, en maakt haar eenzaamheid compleet.

TG Vagevuur heeft ervoor gekozen om het leeuwendeel van Boons tekst in een voice-over te gieten die de stilistische fragiliteit van deze drie innerlijke stemmen respecteert. Een uitstekende keuze, want wat Boon vertelt kon niet preciezer uitgedrukt worden dan in zijn zorgvuldig zelfgekozen woorden. De weinige, korte dialogen tussen de drie hebben de spelers naar de eigen mond gezet, waardoor de voorstelling zich ondanks de hoge leeftijd van de tekst toch nog uitgesproken in het hier en nu afspeelt. Wat niet in tekst

meegedeeld raakt wordt door andere media veruitwendigd: een groot projectiescherm licht de mens door tot op bot en geraamte – een beetje wat Boon doet in het woord – en kondigt tegelijk de fatale bevruchting aan die de afgemeten dans zal verstoren. De soms al te nadrukkelijk aanwezige muziek kanaliseert het hunkeren van de man en brengt de toeschouwer in en uit een dromerige wereld van verlangens. Die diversiteit aan media maakt de productie rijk en sober tegelijk: rijk aan veel verschillende communicatievormen, maar spaarzaam en beheerst in het gebruik ervan. Goed vakmanschap, dat ervoor zorgt dat de essentie aankomt: het weinig opbeurende en uiterst booniaanse besef dat elke mens een eiland is. (EC)

**1/08, 3/08 TEM 5/08, 19U30
ASTRID VAN IMSCHOOTSCHOOL**

INTERVIEW: LENNY VAN WESEMAEL BLADES ON VINYL

Opgemerkte verschijning de afgelopen dagen: de negen *chicks on wheels* van Blades On Vinyl. Na hun wervelende doortocht kon je oogbollen rapen van het Vissersplein tot het Casino. Choreografe Lenny Van Wesemael: “Het lijkt misschien pure nostalgie, maar we ménen dit echt.”

“Wij doen allemaal niks liever dan dansen – de meesten van ons hebben lang bij dansgezelschappen gezeten. We zijn samen op zoek gegaan naar iets nieuws, naar een originele manier van dansen. Zo zijn we bij het rolschaatsen beland, een krachtig beeld dat ons altijd bijgebleven is uit onze jeugd. Er was maar één probleem: we hadden nog nooit van ons leven op rolschaatsen gestaan. Dus zijn we twee zomers geleden met vallen en opstaan rondjes beginnen draaien in en rond Gent. Ondertussen zijn we er fel op vooruitgegaan, maar we zijn nog steeds geen Cirque du Soleil - eens vallen kan geen kwaad. Dat wil niet zeggen dat we dit licht opnemen: er is een hele choreografie bedacht en we oefenen twee keer per week. Voor onze shows gebruiken we nieuwere muziek van De La Soul en Feist, maar toch ook veel disco - om de sfeer van de roller disco’s terug op te roepen. Ook onze look moet kloppen, we proberen onszelf echt terug te flitsen naar die discotijd. Onze gekleurde shortjes heb ik in New York gevonden en ondertussen hebben we ook bloesjes en bijpassende t-shirts. De schmink op ons gezicht maakt het helemaal af, alsof we regelrecht van een onontdekte discoplaneet komen. (*lacht*) En het blijft maar groeien, we hebben nog een paar wilde plannen waarvan we eerst eens goed moeten onderzoeken of ze wel haalbaar zijn. Onze ultieme droom? Ooit eens in het vervallen New Yorkse pretpark Coney Island optreden.” (JD)

ZA EN ZO - DIVERSE LOCATIES

INTERVIEW: TOON TELLEGEN ‘IK VIND HET HIER HEEL MOOI’

Leest u even mee. Een gevecht tussen een man en een verschrikkelijke engel. De engel slaat, schopt en werpt hem in de diepste ravijnen, telkens weer opnieuw en met een niet aflatende tederheid. De man vecht eigenlijk met zichzelf, of met de ander, en het houdt nooit op. De Nederlandse schrijver Toon Tellegen schetst in *Stof dat als een meisje* een wrede, verwrongen wereld. Maar misschien is ze ook wel mooi. Want graag zien, dat is ook pijn doen. En: er is nog hoop, want in plaats van te sterven aan zijn verwondingen, wil de man opnieuw de strijd met zijn engel aangaan, “elke keer weer helemaal van voren af aan”.

Toon Tellegen las gisteren op het Zeeheldenplein uit zijn dichtbundel voor, met het ruisen van de zee en het krijsen van de meeuwen op de achtergrond. Hij is tevreden: “Ik vind het hier heel mooi. Het geluid is mooi in deze tent, ik kon zachtjes lezen, maar het klonk toch goed door.” Een zachte stem heeft hij zeker. Zijn integer stemgeluid vormde een mooi tegenwicht voor de wreedheid van deze bundel, die een eind afstaat van de lichtere toon van zijn bekende dierenverhalen, gebundeld als *Misschien wisten zij alles*. Of hij die dualiteit ook in zich draagt? “Wel, dat moet je dan maar aan een dokter vragen,” antwoordt hij minzaam.

’s Avonds ging hij in *Dierenverhalen* een literair-muzikaal duet aan met Corrie van Binsbergen en het Wisselend Toonkwintet. De dieren stellen zich steeds licht absurdistische (levens)vragen en formuleren daar op hun eigen wijze een antwoord op. Wat kun je horen onder de grond? De mier en de eekhoorn beslissen dan maar om een oor te maken, om echt alles te kunnen horen. Zo horen ze walvisgeluiden aan de andere kant van de wereld. Klappertandende walvissen worden treffend muzikaal weergegeven door van Binsbergen en co. Tellegens vertellingen zijn bijwijlen ontroerend, maar vaak ook gewoon grappig. Of Tellegen een onderscheid maakt tussen jeugd- en volwassenenliteratuur? “Ik maak dat onderscheid voor mijn gedichten, die zijn strikt voor volwassenen. Maar de dierenverhalen, tja... die zijn blijkbaar voor iedereen.”

Corrie van Binsbergen en het Wisselend Toonkwintet – dat overigens niet zo wisselend meer is - treden al sinds 2006 samen op, onder meer met *De Trein naar Pavlovsk en Oostvoorne* en nu met *Dierenverhalen*. Waarom die samenwerking met Corrie van Binsbergen zo goed werkt? “Wel, Corrie is natuurlijk een geweldige muzikante. We hebben elkaar zo’n 6 à 7 jaar geleden gevonden, en we zullen ook altijd blijven samenwerken.” Dan, met een grimlachje: “Als daar nog cultuurbudget voor zal zijn.”

Volgens Tellegen mag alle lof dan ook naar Corrie gaan: “Zij maakt nét de goeie muziek, want ik doe helemaal niets. Ik lees alleen maar voor. Zij kiest de verhalen of gedichten en schrijft de muziek. Het is echt dankzij haar dat mijn teksten en haar muziek zo mooi samen gaan.” (MVS)

SCHRIJVERS IN CONCERT NOG T.E.M. DO 04/08